

[Ulrich.]

Derfor synes jeg, at man har været lidt uheldig med dette; men en Ændring her bliver man selvfølgelig meget nemt enig om i det Udvalg, der skal behandle dette Lovforslag.

I § 7 forbyder Ministeren en Ting, som nu er tilladt, nemlig at Cyklister fører deres Cykle paa Fortovet. Det er maaske rigtigt at forbyde det, jeg indrømmer, at Cyklister er nævenyttige nok i Forvejen, men der maa vel alligevel være Tilfælde, hvor man ikke kan forbyde en Cyklist at tage sin Cykel med ind paa Fortovet. Det er jo imidlertid ogsaa den Slags Ting, man kan overveje nærmere.

Naar derimod den højtærede Minister vil mene, at man i visse Tilfælde kan lade et Optog færdes paa Fortovet, saa maa jeg mene, at det er galt. Ethvert Optog af den ene eller den anden Art maa henvises til Kørebanen. Der staar i § 7, at sluttede Optog skal holde sig paa Kørebanen, saafremt de vilde være til væsentlig Ulempe paa Fortovet. Jeg mener, det skal være absolut forbudt at komme paa Fortovet. Saa snart Folk optræder i større Forsamlinger, gaar i Procession, er deres Plads paa Kørebanen, ikke paa Fortovet. Hvem skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt de volder Ulempe, naar de gaar paa Fortovet? Hvis der var en Politibetjent i Nærheden, traf han maaske den Bestemmelse, at de skulde gaa ud paa Kørebanen, men hvis der ingen Betjent er, og de kommer paa Fortovet, saa har de Mennesker, for hvem de virker generende, jo ikke nogen Myndighed til at vise dem ud paa Kørebanen. Jeg tror, man skal henvise Processioner til Kørebanen; der hører de rettelig hjemme.

Lovforslagets tredie Afsnit, som er meget omfattende, omhandler baade kørende, cyklende og ridende, hvilke forskellige Ting de skal iagttage, naar de færdes paa Kørebanen. De udmærket gode Bestemmelser fra den gamle Færdselslov skal jeg ikke opholde mig ved, men kun gøre opmærksom paa det nye.

Der er i § 10 en ny Bestemmelse om, at „Forbikørsel bagfra altid skal ske til venstre og maa kun finde Sted, naar det kan ses, at Vejbanen er fri, saaledes bl. a. ikke i uoverskuelige Kurver eller ved uoverskuelige Bakketoppe“.

Denne Bestemmelse kan jeg give min fulde Tilslutning.

I samme Stykke 2 er der ogsaa en ny Bestemmelse om, at

„efter Forbikørselen maa den for-

bikørende ikke dreje til højre, før han er naaet saa langt frem foran det andet Køretøj, at dette ikke udsættes for Fare.“

Det er ogsaa en Bestemmelse, som er paa sin Plads, for det er en meget almindelig Forsømmelse, at et af disse Mennesker, der har saa forskrækkelig travlt, hvad enten det er en, der kører i Automobil, paa Motorcykle eller paa Cykle, kører hensynsløst frem foran det andet Køretøj, saaledes at dette udsættes for Fare. Nu kan saadanne Mennesker klapses af, og det mener jeg er godt.

I § 11 optager Justitsministeren Motorlovens § 29, 2det Stykke, og det mener jeg er rigtigt, idet disse Bestemmelser absolut hører hjemme i Færdselsloven og ikke i Motorloven.

Men saa er der i § 11, 2det Stykke, indføjet en Bestemmelse, som jeg er betænkelig ved. Ministeren udbeder sig her Tilladelse til at kunne bestemme, at en eller anden Hovedfærdselsaare skal være af den Besskaffenhed, at al anden Færdsel skal vige tilbage for Færdselen paa denne. Jeg tror, det er galt at give en saadan Bemyndigelse, thi hvis der er Tale om en Hovedfærdselsaare i en By, vil der jo paa de Steder, hvor der er Fare for, at Færdselen skal bryde sammen, altid være Politi til Stede, som dirigerer Færdselen, og hvis det drejer sig om en Hovedlandevej, vil en Bestemmelse om, at al anden Færdsel fra Biveje o. s. v. skal vige, let komme til at gøre Uret mod de Mennesker, der kommer ind fra Sidevejene. Den, der kommer fra en Sidevej og skal ind paa en saadan Hovedfærdselsaare, kan komme til at holde i mange Minutter, hvis han ikke maa køre ind i Færdselen paa Hovedlandevejen, skønt han maaske har travlt.

Jeg tror, en saadan Bestemmelse rummer Betænkeligheder, og jeg vil i hvert Fald meget nødig ind paa, at der skulde kunne gives en almindelig Forkørselsret til dem, der kører paa en bestemt Vej; den Højreforkørselsret, vi har, er udmærket, naar de mange Mennesker, der færdes paa Vejene, blot viser den tilstrækkelige Hensynsfuldhed — selvfølgelig er der nogle, der ikke viser Hensynsfuldhed, men lad dem saa blive klapset af. Det skulde nødig komme dertil, at man traf saadanne Foranstaltninger, som afgjort vilde virke ubehageligt for den hele Færdsel.

I § 13 har Ministeren indsat en Bestemmelse om, at naar man giver Tegn til, at man ønsker at dreje eller standse, skal Tegnet vedvare, indtil Svingningen eller Standsningen er begyndt. Det er ogsaa en